

Fjärde söndagen under året 2022

Var och en av oss har fått en oskattbar gåva: vårt liv. Av all evighet har Gud velat att vi skall finnas till. Vi är föremål för hans personliga kärlek och omsorg redan innan vi börjar existera. Hans omsorg följer oss sedan från vår första späda och sårbara begynnelse i moderlivet till den sista lika sårbara slutpunkten av vårt jordiska liv. Det är denna människosyn som idag sätts i fråga. Redan profeten Jesaja förmedlar detta glada budskap om Guds oändliga omsorg och kärlek till varje mänsklig varelse, hur svag, ynkelig och ömkelig hon än kan tyckas, mätt med världens hårda måttstock och blick. ”Förrän jag danade dig i moderlivet, utvalde jag dig, och förrän du lämnade moderlivet, helgade jag dig... Ty jag är med dig, säger Herren, och jag vill hjälpa dig” (Jer 1:5, 19).

Så viktiga är vi, oavsett vilka vi är, för Gud. Varje människa är skapad och utvald av Gud, alltså okränkbar. Under hela hennes existens vill han hjälpa henne. Hela Bibeln vill förkunna detta glada budskap, som i Jesus Kristus får sin fulla tyngd och genomslagskraft. Det är kyrkans stora uppgift att i varje tid och miljö förmedla och förtydliga detta budskap, så att människor av alla de slag kan ta till sig Guds personliga omsorg och hjälp. Det är aldrig lätt. Det finns alltid motstånd och oförståelse. Jesus själv fick själv erfara detta: ”ingen profet blir erkänd i sin hemstad” (Luk 4:24). Det är samma tragik vi ser också här och nu. Trots att Jesu glada budskap har förkunnats i mer än tusen år i vårt land, tycks de flesta vända sig bort från honom eller bara likgiltigt vända blicken åt annat håll.

Hur kommer det sig att människan har så svårt att ta till sig sin sanna storhet som föremål för Guds personliga kärlek och ständiga hjälp? Vissa tycker kanske det är för vackert för att vara sant. Man ser mer till livets ofrånkomliga svårigheter och allt ont som vi människor ställer till med, samtidigt som man ofta anklagar Gud för detta fast det uttryckligen strider mot hans lag och bud. Människan är inte alltid logisk. Hon har svårt att förstå att det i sista hand bara är Gud själv som kan garantera hennes fulla och sanna värdighet som okränkbar under hela hennes jordiska existens, som skapad, utvald och helgad, som föremål för Guds speciella omsorg och hjälp. När man inte längre tror eller vill förstå detta reduceras nästan spontant människans okränkbara värde, både i början och slutet av hennes existens. Allt hänger då på en lös tråd. Hon hamnar lätt i en existentiell gråzon och förlorar fotfästet i tillvaron, som tycks oförståelig. Hon pendlar hit och dit och söker desperat efter en djupare mening i sitt liv eller bara en stunds flykt från den hårda verkligheten, lite rus, lite tidsfördriv, lite dagdrömmar.

Ändå finns det alltid något som människan längtar efter, vem hon än är och var hon än befinner sig: kärlek. Det är inte konstigt, för hon är skapad till Guds avbild. Den Gud som i sig själv är kärlek, treenig kärlek. Den Gud som av kärlek just till

henne har skapat henne för att få överösa henne med sin kärlek. Därför finns det alltid en längtan efter kärlek djupast inom varje människa: både efter att få kärlek och ge kärlek. I sista hand handlar det mesta i livet om detta. Det är därför dagens andra läsning ur Första korintierbrevet – Kärlekens höga visa – alltid väcker något till liv i människors inre. Även den som säger sig stå långt borta från Gud, från Jesus och från kyrkan kan öppna sig för detta budskap.

Paulus säger själv om kärleken: ”Jag skall visa er en väg som är överlägsen alla andra” (1 Kor 12:31). Kärlek kan missförstås, missbrukas och misstolkas, men ”kärleken upphör aldrig” (1 Kor 13:8). På ett eller annat sätt pekar den alltid tillbaka på Gud, som i sig själv *är* kärlek. Allt han har skapat vittnar om denna kärlek. Han kan inte skapa och göra något som inte skulle tala om hans kärlek. All den längtan som finns efter kärlek är i grund och botten alltid en längtan efter honom, Även den som motsäger detta av all kraft är ändå innerst inne präglad av sitt ursprung i Guds tanke: att han eller hon är skapad, utvald och helgad av Gud, oändligt efterlängtd och buren av hans kärlek från den första spirande tillblivelsen i moderlivet till det sista flämtande andetaget. Inte nog med detta, varje människa är kallad att få dela Guds eviga härlighet, att få se Gud sådan han är i sig själv, i sitt treeniga kärleksmysterium.

Redan här på jorden är vi kallade att ta ut något av denna eviga härlighet i förskott. Redan nu kan vi låta oss älskas av Gud. Redan nu kan vi försöka besvara hans kärlek. Redan nu kan vi leva i en kärlekens allomfattande atmosfär. Det är den bild som Paulus försöker teckna för oss i kärlekens höga visa. Det är det som Jesus själv i hela sitt evangelium vill övertyga oss om. Det är det som kyrkan trots all hennes svaghet och mänskliga oförmåga försöker förmedla. Och det är det som vi alla, innerst inne, skulle vilja delta i och försöka förverkliga i vårt eget liv. Därför bad vi om denna nåd i dagens kollektbön: ”lär oss att älska dig av hela vårt hjärta och tjäna vår nästa med den kärlek som utgår från dig”. Det är en bön som vi borde be varje dag så länge vi lever.

Bön går alltid samman med handling. Det är ett kriterium på äkta bön att den bär frukt i kärlekens gärningar. Om jag ”saknar kärlek, är jag ingenting” (1 Kor 13:2), säger Paulus. Varje dag får vi se som Guds stora gåva till oss. Vår gengåva till Gud blir då att visa honom och vår nästa kärlek. Ett spännande dagsverk ligger och väntar på oss. Vi talar om förberedda gärningar. Om vi lever av Guds kärlek kommer vi alltid att känna igen och kunna plocka upp dessa förberedda gärningar och sätta dem i verket genom Guds stora nåd och hjälp. Vilken glädje blir det inte både i vårt eget hjärta och för våra medmänniskor och för Gud själv om vi lever så. ”Nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken” (1 Kor 13:13).

